

[Hans Rasmussen.]

der i mange Tilfælde blev opfattet som et personligt Angreb, og som gav Anledning til forskellige Foranstaltninger, som jeg ikke her nærmere skal komme ind paa. Men i al Almindelighed vil jeg gerne gøre opmærksom paa, at det er saare vanskeligt at definere, hvad der skal forstaaes ved personlige Angreb. Her er jo, saa vidt jeg kan skønne, ikke Tale om at instituere en Institution til Afgørelse af, hvad der skal forstaaes ved et personligt Angreb, og vi mangler altsaa saaledes fremdeles noget til Vejledning her. Jeg antager dog neppe, at den ærede Forslagsstiller vil have den Betragtning godkendt, som maa have ligget til Grund for den Indstilling til Regeringen, som Stænderforsamlingerne i 1845 gjorde gældende, hvori de krævede gennemført Straffebestemmelser overfor dem, der „tillod sig i Skrift at skumle med Bitterhed imod fremtrædende politiske eller offentlige Personligheder.“ Dette „at skumle med Bitterhed“ har man den Gang anset for meget skadeligt for Statens og det offentliges Interesser. For øvrigt kunde man jo, naar man nu om Dage ser paa dette Udtryk, rejse det Spørgsmaal: Hvad vil det sige „at skumle“, og hvad vil det sige at skumle med Bitterhed — her er ogsaa noget, der kunde give Anledning til adskillige Betragtninger.

Dernæst rejser der sig i det andet Punktum i Lovforslagets § I et nyt Spørgsmaal, som vi maa have Klarhed over, inden vi for Alvor kan tage Stilling til Indholdet af det foreliggende Lovforslag.

Der er Tale om Optagelse af Berigtigelse i de Blade, hvori et Angreb — altsaa noget, der *forstaaes* som et Angreb — har været optaget, men hvor det formentlige Angreb har været indflettet i en længere Artikel. Her skønner Forslagsstilleren, at der ikke kan være Rimelighed i, at man bebyrder det paagældende Blad med et Indlæg af samme Længde som hele den paagældende Artikel, men at Spørgsmaalet, hvis det paagældende Blad nægter at optage en kortere Berigtigelse, skal kunne indankes til Afgørelse ved Domstolene. Her kommer vi ind paa noget, hvor Tvivlen i høj Grad melder sig, idet det forekommer mig, at man straks kommer til at savne Bestemmelser om den Rettergang, der kan blive Tale om at etablere, og jeg kunde finde Anledning til at spørge, om det er Forslagsstillerens Tanke, at Fremgangsmaaden eller Behandlingsmaaden skal være den samme som den, Grundtvig pegede paa, da han i 1850 under Behandlingen af

Presselovforslaget, ved hvilken Lejlighed han forgæves søgte at forhindre Gennemførelsen af en Presselov, til sidst ved tredje Behandling i Folketinget stillede det Forslag, at Nævningen skulde medvirke ved enhver Pressesags Behandling. Er det Forslagsstillerens Tanke, at der, hver Gang der opstaar Spørgsmaal om, hvorvidt der har været Anledning — *berettiget* Anledning — til at nægte Optagelse af en Berigtigelse, skal iværksættes et Maskineri af større Omfang — eller hvorledes forholder det sig?

Her rejser sig en hel Række af Spørgsmaal, og om Lovforslaget i Almindelighed ønsker jeg at sige, at det forekommer mig urimeligt og ikke i tilstrækkelig Grad motiveret, ud af den samlede Række af Spørgsmaal, der vil komme i Betragtning, naar vi skal behandle en ny Presselov, at trække dette enkelte Spørgsmaal frem til Afgørelse, men at man bør afvente Fremkomsten af et Forslag til en ny Presselovgivning. Jeg kalder ikke i dette Øjeblik paa et saadant Forslag, thi jeg ser meget vel, at det vil rejse betydelige Vanskeligheder. Jeg erindrer, at der i 1924 blev nedsat et Udvalg, hvori, saa vidt jeg husker, ogsaa Pressens Folk var repræsenteret, et Udvalg til Overvejelse af Ændring i Loven af 3. Januar 1851. En Betænkning fremkom, men der opnaaedes ikke Enighed, og det vil maaske ogsaa i dette Øjeblik være vanskeligt at naa til Enighed om dette vigtige Anliggende. Men skal vi ind paa Spørgsmaalet, saa forekommer det mig, at Rigsdagen maa søge Presseorganisationernes Medvirken, ellers kommer vi let ind paa noget, som ikke fører os til det Resultat, som vi sikkert alle sammen er interesserede i at stile imod paa dette Omraade.

Jeg skal slutte med at sige, at da jeg altsaa ikke skønner, der er nogen Nødtilstand, og da angrebne Personer jo dog har Straffelovens § 267 at henholde sig til, er jeg ikke stærkt stemt for Gennemførelse af det foreliggende Lovforslag, men da det paa den anden Side dog maa siges, at Lovforslaget maaske indeholder en Antydning af en fornuftig Tanke, kan der være Grund til at se lidt nærmere paa det i et Udvalg, og jeg vil derfor paa et senere Stadium af Forhandlingerne tillade mig at stille Forslag om, at dette sker.

Julin: Jeg skal straks sige, at mit Parti ser med Velvillie paa dette lille Lovforslags Grundprincipper. Vi mener da heller ikke, at man med skellig Grund kan gøre gældende, at Lovforslagets Bestem-